

Αρμενιστής

Τόμ. 1, Αρ. 1 (2023)

Αρμενιστής

ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΦΑΝΤΗ

Ελένη Κοφτερού

Copyright © 2023, Ελένη Κοφτερού

Άδεια χρήσης [##plugins.generic.pdfFrontPageGenerator.front.license.cc-by-nc-nd4##](#).

Ελένη Κοφτερού

ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΦΑΝΤΗ

I. Πότε άραγε το πρόσωπό σου χάθηκε
και μείνανε τα χέρια
όστρακα αδειανά
σαν τα ονειροζώα που κυνήγησε η νύχτα;
Γυναίκα τυφλή και άλαλη
μην σταματήσεις να βαδίζεις

στο ασημένιο μονοπάτι
που' χει οργώσει στις παλάμες σου
τ' αποψινό φεγγάρι.

II. Άκου

για σένα άρχισε μια μυστική γιορτή
πίσω απ' το παραπέτασμα της νύχτας.
Ακούγονται οι φωνές των δολοφονημένων γυναικών
με πέπλα τυλιγμένες
χορεύουν τελετουργικά
ακούγοντας της λίμνης τα ταμπούρλα
και των γειτόνων τους τις ατσαλένιες σιωπές .

III. Έπειτα γύρνα πάλι

στου τάφου σου τη σιγαλιά
μόνον τα πόδια σου ανέπαφα
για να μπορούν να τρέχουν στην κοιλάδα
με τις λευκές τουλίπες.

Κι εγώ

τίποτε δεν μπορώ να κάνω παρά μονάχα
να θρηνήσω για το μωλωπισμένο πρόσωπο
το στήθος, τα πλευρά
κάτω από μάρμαρα λευκά

«Σιωπή»
Χαρακτικό, Ελένη Σουλιώτη

που τα ξεπλένει κάθε τόσο
του Νώε η ατέρμονη βροχή.

Ο Αγιογράφος

Κατέβασε από το λεωφορείο προσεκτικά το καβαλέτο και δυο παλιές βαλίτσες στις οποίες κουβαλούσε τα υπάρχοντα και τα χρώματά του, μπροστά από το μοναδικό καφενείο του χωριού, όπου τον περίμενε ο παπάς. Πήρε την μια βαλίτσα, για να τον βοηθήσει, και προχώρησαν προς το μικρό καμαράκι δίπλα στην εκκλησία που σωζόταν από τα βυζαντινά χρόνια.

Ο αγιογράφος εντυπωσιάστηκε από την αντίφαση που συνάντησε εκεί. Ο ένας τοίχος ήταν ζωγραφισμένος με τον Μυστικό Δείπνο και ο άλλος με την αποκάλυψη του Αγίου Πνεύματος. Επιβλητικό γαλάζιο, ζεστό βυσσινί, σεβάσμιες μορφές και απαστράπτοντα φωτοστέφανα συνέθεταν ένα μεγαλόπρεπο σκηνικό στην κατά τα υπόλοιπα λιτή και φτωχική εκκλησία. Ο ιερέας του έδειξε ένα πάλλευκο μακρόστενο κομμάτι τοίχου δίπλα στο ιερό και του είπε πως το θέμα που πρέπει να ζωγραφίσει ήταν η έγερση του Λαζάρου, όπως το είχε ζητήσει άλλωστε και ο επίσκοπος.

Γεμάτος χαρά ξεκίνησε το έργο του ο Ιάσοντας, γνωστός αγιογράφος και άγιος χριστιανός κατά τα πρότυπα της εποχής. Κάθε μέρα, ακόμη και τις Κυριακές μετά την λειτουργία, δούλευε το έργο του με απaráμιλλη αφοσίωση. Ήταν σχολαστικός στη μίξη των χρωμάτων, πρόσεχε την κάθε λεπτομέρεια και κάθε τόσο απομακρυνόταν μερικά μέτρα, για να δει το αποτέλεσμα. Τα πινέλα του τα έπλενε σχολαστικά κάθε που σκοτείνιαζε και δεν μπορούσε πλέον να συνεχίσει. Σε έναν μήνα τελείωσε το έργο του και ο ίδιος ήταν πολύ ευχαριστημένος.

«Πάτερ Ιάκωβε, ελάτε!» φώναξε μ' ενθουσιασμό, για να είναι εκείνος ο πρώτος που θα το δει ολοκληρωμένο.

Ο Πάτερ Ιάκωβος έμεινε για λίγα λεπτά ακίνητος, έπειτα πήγε πιο πίσω, πλησίασε πάλι, μα δεν έβγαλε κουβέντα. Η σιωπή του πηχτή σαν πρωινή ομίχλη. Μετά από μερικά λεπτά βασανιστικής για τον Ιάσωνα σιωπής, τίναξε λίγο το ράσο του και ρώτησε με καθαρή απόγνωση.

-Μα τι Λάζαρος είναι αυτός; Είναι τόσο λυπημένος σα να θέλει να γυρίσει πίσω στο φέρετρο. Τα σώμα του δείχνει αναποφάσιστο και τα μάτια του δακρυσμένα.

-Μα αυτό ήθελα να τονίσω, αγαπητέ μου πάτερ. Την έκπληξη και την απορία του νεκρού. Άλλωστε δεν ρωτήθηκε, αν ήθελε ν' αναστηθεί.

Έξαλλος ο πατέρας Ιάκωβος εγκατέλειψε το ναό. Απογοητευμένος ο Ιάσοντας, κάθισε για λίγη ώρα στο κεφαλόσκαλο και σκεφτόταν με οδύνη την αγαπημένη του Βερόνικα που πέθανε αβοήθητη στο νοσοκομείο της Τρίπολης όπου κανείς δεν βρέθηκε να την αναστήσει.

Η σύγχυση που ακολούθησε ήταν μεγάλη και η εντολή ήρθε ξανά απ' την Επισκοπή. «Οι πιστοί δεν πρέπει επ' ουδενί να αντικρίσουν αυτή τη βλάσφημη ζωγραφιά. Στην ανάγκη να σκεπαστεί με ασβέστη πριν την λειτουργία της Κυριακής» έγραφε με ακριβή πένα η επιστολή του δεσπότη. Πριν την υπογραφή υπήρχαν δυο λέξεις: «Άκρως απόρρητον».

Όσο κι αν αντέδρασε, όσο κι αν προσπάθησε να υπερασπιστεί το έργο του ο Ιάσοντας κατάλαβε πως ηττήθηκε. Ξεκίνησε να πειράζει την τοιχογραφία στην αρχή καταστρέφοντας μ' ένα παχύ στρώμα λευκού το ανοιχτό φέρετρο και την ασκητική μορφή του Λαζάρου. Κράτησε τη σιλουέτα του Χριστού και το σηκωμένο χέρι του. Το *Εγέρθητι*, που έλαμπε πριν με χρώματα και γραμμές, μετατράπηκε σε μια αμήχανη, αόριστη κίνηση του χεριού του Ιησού.

Μην ξέροντας πώς να καλύψει το κενό ο Ιάσοντας άρχισε να ζωγραφίζει μικρά παχουλά αγγελάκια, όπως είχε μάθει να κάνει από μικρός, όταν φάνηκε η κλίση του στην ζωγραφική. Πασχίζει να θυμηθεί, μα δεν μπορεί τότε βούτηξέ το πινέλο του στο μαύρο και σχεδίασε εκείνο το τεράστιο μαύρο κοράκι που σκεπάζει με τα φτερά του τα αγγελάκια σαν μαυροφορεμένο σύννεφο.